

conturează un caracter, izbucnirile sale de amuzantă sinceritate degajă o notă de veselie bonomă. Cu o asemenea peete își înscriu vizibil prezențele în spectacol și Constantin Cojocaru, și Luiza Derderian, și Ileana Codarcea. Cuvinte bune și pentru decorul luminos al Eugeniei Bassa Crișmaru, care contribuie, prin liniile sale elegante și armonioase, la reliefaarea unui climat estival ușor și vesel.

Valeria Ducea

P.S.

Am văzut spectacolul la Parcul „Nicolae Bălcescu”. Pentru cine nu-l cunoaște, locul e plin de surprize. Un imens spațiu verde, împănăt cu tot felul de flori, înconjurat de niște copaci măreți, amintind de păduri seculare. În mijlocul acestui splendid parc se află, cred, unul dintre cele mai frumoase amfiteatre. Se poate desfășura aici, în acest admirabil cadru natural, și în acest amfiteatru, o strălucitoare și continuă stagiune estivală. Numai că pentru aceasta e nevoie de câteva lucruri : e nevoie, în primul rând, ca edilii orașului să asigure scenei o stație mai bună de sonorizare ; să asigure, apoi, publicului mijloace mai bune, chiar speciale, de acces ; ar fi bine să se găsească și o modalitate de protejare — cit de cit — a publicului pe timp nefavorabil. Și mai este, apoi, nevoie de ceva, esențial : teatrele să-și planifice mai riguros și mai bine spectacolele destinate stagiunii estivale, asigurând bucureștenilor, din toate colțurile orașului, mai multe și mai consistente satisfacții cultural-artistice, mai multe prilejuri de petrecere plăcută și utilă a lunilor de vară.

Veronica Irașog Teodoru (Safta) și Mitică Iancu (Coana Chirița) în „Chirița în provincie”

Data premierei : 24 aprilie 1976.
Regia : ARIANA KUNNER STOICA.
Scenografia : MIRCEA RIBINSKI.
Muzica : AL. FLECHITENMACHER,
SMARANDA OȚEANU.

Distribuția : MITICĂ IANCU (Coana Chirița) ; MARCEL IIRJOGHE (Gri-gori Birzoi) ; GHEORGHE V. GHEORGHE (Guliță) ; VIORICA HODEL (Luluța) ; VERONICA IRAȘOG TEODORU (Safta) ; DAN ANDREI BUBULICI (Domnul Șarl) ; ANTON FILIP (Leonaș) ; ALEXANDRU NĂSTASE (Ion) ; RADU GHEORGHE JIPA (Ion Păpușaru) ; GABRIELA REDER (O păpușă).

Montarea gălățeană a înregistrat o surprinzătoare afluență de public, deși (când urmăream eu reprezentația) stagiunea era pe sfârșite și mica trupă se pregătea să intre în binemeritata vacanță, după eforturile mari și după munca responsabilă și serioasă pe care a depus-o pentru realizarea unui repertoriu greu, mai bogat, mai divers și mai angajat decât al altor ani.

Primul semn al popularității de care se bucură nealterat, de-a lungul vremii, *Chirița* au fost, desigur, aplauzele. Stîrnite deseori la scenă deschisă și frenetic menținute după

**TEATRUL DRAMATIC
DIN GALAȚI**

**CHIRIȚA
ÎN PROVINCIE**

de Vasile Alecsandri

După un spectacol ceva mai îndepărtat cu *Despot Vodă* și după o mai apropiată montare a comedioarei *Florin și Florica*, iată-l pe Vasile Alecsandri din nou prezent pe afișul teatrului gălățean, cu una dintre scrierile sale cele mai îndrăgite și mai populare, *Chirița în provincie*.

„Chirița
în provincie” —
oameni-păpuși
și
păpuși-oameni...

ultima lăsare de cortină, aceste forme spontane de manifestare a satisfacției publicului au confirmat și foloasele pe care le pot culege teatrele de pe urma clasicilor, au susținut, mai bine și mai frumos decât oricare altă pledoarie a teoreticienilor, cauza promovării marilor modele tradiționale de interpretare.

Dacă versiunea gălățeană a *Chiriței* a reușit să-mi țină trează interesul și m-a determinat să urmăresc activ, alături de spectatori cei mai diverși, fabuloasa aventură a Bîrzoaiei mistuite de dorul isprăvniciei, precum și peripețiile grotești ale clanului ei ciocoiesc, alcătuit din prostănaci, zăbăuci și spărieți, din candidi sau veroși aspiranți la căpătuială, la ridicula particulă a nobletei „ot” bîrzoicilor, faptul s-a datorat întruchipării deplin convingătoare a rolului titular. Notez cu plăcere afirmarea, în colosalul rol al aprigei și împetuoasei isprăvnicee, a actorului Mitică lăncu. El a contribuit, cu originala lui interpretare, la perpetuarea și îmbogățirea (cu mijloacele teatralității contemporane) a tradiției travestiului. Însușindu-și în chip fericit virtuțile interpretării Chiriței de către înaintași și, îndeosebi, savoaerea creației lui Miluță Gheorghiu (a cărui amintire se pare că l-a intimidat într-atît pe actorul gălățean încît i-a smuls mai întîi un respectuos refuz), Mitică lăncu reușește, mulțumită unei munci asidue, unei exemplare dăruiri și zilnicei căutări și exersări (sub îndrumarea regizoarei Ariana Kunner și alături de ceilalți interpreți), să ne ofere o Chiriță a lui, interesantă, plină de viață, de adevăr. Există, în caietul-program, o mărturisire sinceră și elocventă a actorului. Ea punctează drumul străbătut de interpret în realizarea celebrului personaj. „Mulți au rămas în

minte mai ales cu Chirița regretatului Miluță Gheorghiu. Mărturisesc că și mie mi-a fost foarte greu s-o uit; dar, încet și cu răbdare, găsindu-mi alta pe măsură, «am uitat-o» pe-a maestrului... M-aș supăra, deci, dacă s-ar spune că Chirița mea e «la le!» cu a marelui Miluță, însă m-ar bucura mult să aflu că e pe urmele ei, dar îmi seamănă mie... Chirița lui Miluță Gheorghiu nu e un «punct», nici «limită» nici «șablon». A fost și rămîne o mare creație. Pentru mine și pentru cei care mai încearcă, important este nu s-o egalăm, ci s-o facem pe măsura noastră”.

Concepută cu cochetării și feminități agresive, care așteaptă să fie admirate permanent de interlocutorii mai naivi sau mai cu picioarele pe pămînt, Chirița lui Mitică lăncu e teribil de amuzantă în exploziile ei de „bon ton”, în fadoselile ei, în modul cum împrumută gesturile și atitudinile pe care le crede a fi ale unei mari cucoane și pe care actorul le-a impus cu o deziuvoltură de hipopotam grațios. Cu voce foarte joasă, cu dulce și autentic grai moldovenesc, Mitică lăncu expune colorat, cu o spontaneitate a confidențelor făcute publicului foarte bine jucată, aliajul dintre ardoarea veleitară și suficiența infatuată, dintre bonjurismele și cosmopolitismele apăsate, dintre tiraniile matriarhale și „slăbiciunile” femeiești de fată, pe care Alecsandri le-a satirizat cu sarcasm și violență, cu geniu.

Regizoarea Ariana Kunner a conceput spectacolul ca un bileu cu călușei, un soi de *boîte-à-musique* în care oameni-păpuși și păpuși-oameni își dezvăluie vesel năravurile și moravurile provinciale, folosind o babilonică încălceală de cuvinte franțuzești și de zicale românești. Păstrînd vorbirea originală,

impănată cu pitorești regionalisme, a lui Alecsandri; adăugând textului mici glume și improvizatii actoricești (cu trimiteri la punctul de vedere contemporan asupra lumii satirizate); legind cînteculele comice de epocă (Cîntecul păpușilor din *Iușii în carnaval* de Flechtenmacher) cu intermezzo-uri muzicale de folk românesc (compuse de Smaranda Oțeanu), regizoarea a încercat să aducă în spectacol și parfumul epocii și caratul necesar de modernitate. În prima parte a spectacolului, desfășurat cu mare libertate de improvizatie comică (deschisă, adaptabilă la locuri de joc diverse, pe scena de la sediu și în aer liber, în piețe, în parcuri, pe pontoane), am asistat la cîteva momente comice de bună calitate, de autentică fantezie. În partea a doua, însă, ideea satirică s-a diluat, truculeta s-a sleit treptat, lăsînd cale liberă unor nedorite îngroșări, unor vulgarități, unor situații nerepresentative, dilatate la maximum, cu haz gratuit, cu bufonerii de gust îndoielnic. Inconsecvența viziunii regizorale s-a răsfrînt nefericit asupra jocului unor actori comici valoroși ai trupeii gălățene, precum Gheorghe V. Gheorghe, care a îngroșat

mult peste limita admisă, pînă aproape de anulare, stupiditatea neajutoratului Guliță, sau Dan Andrei Bubulici, care la trecut pe Monsieur Șarl în rîndul unor automate fără viață și fără har. Am reținut grația și gingășia, comicul delicat al Vioricăi Hodel în Luluța, aplombul și amărăciunea lui Radu Gheorghe Jipa în Ion Păpușarul.

Colorat și sugestiv, ingenios, cu deosebită funcționalitate, decorul lui Mircea Ribinski. Un carusel obișnuit, vesel colorat, învîrtindu-se într-un ritm diabolic, cu toate personajele cocotate pe spinările unor căluți de lemn cu cozi de rafie (care s-au transformat, pe parcurs, în mici fotolii galbene de epocă), a sugerat extrem de convingător ideea de bilei popular. Dacă regizoarea și unii dintre interpreți s-ar fi oprit ferm la pragul a ceea ce e excesiv, ostentativ, această idee de spectacol, sprijinită și pe valoroasa interpretare a lui Mitică Iancu, ar fi putut dobindi, neîndoiios, o pondere și mai mare în procesul de revalorizare a operii alecsandriene.

V. D.

TURNEE ÎN CAPITALĂ

TEATRUL DE STAT DIN SIBIU

— Secția română

Pentru a doua oară, în această stagiune, oaspete al Capitalei, Teatrul din Sibiu a prezentat publicului bucureștean două spectacole: *Tineri căsătoriți caută cameră* de Mihail Roșcin și *Dragomara* de Radu Stanca. Cu prilejul primului turneu, desfășurat cu cîteva luni în urmă, am cunoscut, la o discuție la A.T.M., viața teatrului sibian. Se vorbea, atunci, de un moment dificil în evoluția colectivului. Cele trei spectacole (*Menajera*, *Căsătorie prin concurs* și *Vlaicu Vodă*), deși demonstau, în ansamblu, conștiințiozitate, dorința de a oferi spectatorilor satisfacții, vădeau surprinzătoare diferențe de calitate. Afinitățile spontane ale trupeii cu unul sau cu altul dintre regizorii cu care a lucrat (trei la număr) nu puteau conduce, firește, la un profil unitar al teatrului, la definirea unui stil, prin care echipa sibiană să se afirme ca omogenă. Totuși, acum cîțiva ani, această personalitate și acest stil au existat; la un moment dat, trupa din Sibiu se situa chiar printre instituțiile artistice cele mai interesante din țară.

Dornici să vedem în ce măsură acel moment critic a fost depășit, care este acum

„pulsul” teatrului și ce posibilități de progres există, am urmărit reprezentațiile celui de-al doilea turneu. E limpede, teatrul n-a ținut să eucerească, dintr-o dată, laurii unei biruințe categorice. El a vrut doar să pună în discuție, din nou, tendințele dezvoltării sale, să determine un schimb de păreri favorabil îmbunătățirii muncii. Nici acest turneu n-a dobîndit, însă, răsunetul așteptat.

■ TINERI CĂSĂTORIȚI CAUTĂ CAMERĂ

de Mihail Roșcin

Una dintre „cărțile mari” pe care a mizat și mizează Teatrul din Sibiu în bătălia pe care a angajat-o pentru sporirea calității spectacolelor și omogenizarea colectivului este colaborarea sa cu tînărul regizor Iulian Vișa. Personalitatea tînărului regizor, calitatea spec-